

کمپانی ها اراضی کشاورزی را می بلعند.

نوشته: مارک فاوست-اتکینسون

"Marc Fawcett-Atkinson"

بر اساس گزارش نابرابری زمین با تمرکز بر مالکیت زمین که بیستم نوامبر ۲۰۲۰ انتشار یافت، بیش از دو سوم اراضی، مزارع و باغ ها در دنیا تحت اختیار یک درصد کشتگران بوده و این روند که شامل آمریکا و کانادا نیز می گردد به گونه ای سرسام آور افزایش می یابد .

این روند از کشت صنعتی بزرگ مقیاس و سیاست های کشاورزی صادرات محور سرچشمه می گیرد و تاثیر گسترده ای بر بسیاری از امور از امنیت غذایی گرفته تا تغییرات اقلیمی دارد .

این سرمایه گذاری همیشه آشکار نیست. بر اساس آن چه که مولفان گزارش می گویند از نقطه نظر تاریخی، تحلیل های موجود از وضعیت زمین داری، بخش های کلیدی اطلاعات از قبیل ارزش زمین و میزان سیطره افراد و سازمان ها را بر آن مستثنی می سازند. به عنوان مثال بسیاری از مزارع بر اساس قرارداد برای شرکت های صنایع غذایی کشاورزی کار می کنند و بدون مالکیت مشخصی بر مزارع نفوذی را بر روش ها و دسترسی به بازارها به این شرکت ها اعطا نموده اند. علاوه بر آن سرمایه گذاران با سرعتی بسیار اراضی کشاورزی را خریداری می کنند؛ قیمت اراضی را به نرخ های بالاتر از ارزش تولیدات آن ها سوق می دهند و یکپارچه سازی اراضی را شدت می بخشند .

"شگرد تازه"

ساز و کار به کار گرفته توسط ائتلافی از سازمان ها، عنوانی است که وارد انسیو "Ward Anseeuw" یکی از مولفان گزارش برای این اقدامات انتخاب کرده است. داده های اضافی فاش می سازد که نابرابری اراضی در سطح جهانی ۴۱ درصد بیش از آن است که پیش از این در سرشماری های ملی کشاورزی گزارش شده است. او می نویسد :

"این یافته ها به گونه ای سریع جایگزین ادراک ما از میزان و پیامدهای دور از دسترس نابرابری زمین می گردد و ثابت می کند که این نابرابری نه تنها عمده تر از آن است که فکر می کردیم؛ بلکه ثبات و توسعه جوامع پایدار را تضعیف می کند."

گزارش تاکید می کند که مالکیت متمرکز زمین با مجموعه ای از مسایل همچون جنگل زدایی، نابرابری سیاسی و اقتصادی و تنزل سطح تغذیه در روستاها همراه است. در همان حال که نابرابری زمین یک

مسئله قدیمی بوده است؛ بخشی از سیاست دولت های استعماری نیز بود. مولفان گزارش تاکید می کنند که از سال های دهه هشتاد بدین سوی مشکل حادثر شده است. دهه مذکور زمانی بود که سیاست های تجاری اجرا شده ملی و بین المللی خریداری قطعات بزرگ اراضی را برای موسسات مالی و تجارت های کشاورزی

به منظور تبدیل آن ها به اراضی زراعی صنعتی آسان ساخت. این اراضی عموما

از خانوارهای کشاورز کوچک مقیاس تا میان مقیاسی که محصولات متنوعی را برای مصارف محلی و منطقه ای کشت می کردند خریداری می شد. اراضی مذکور با

مزارع صنعتی وسیع تر تحت تملک کمپانی های سلسله مراتبی ادغامی جایگزین می شوند. این کمپانی ها در بازارهای بین المللی کالا در هر چیزی سرمایه گذاری

می کنند .

دولین کویک

"Devlin Kuyek"

پژوهشگر ارشد در موسسه گرین "GRAIN" یک موسسه غیر انتفاعی بین المللی حامی کشاورزان کوچک مقیاس و جنبش های اجتماعی، می گوید این روندی است که از بحران مالی ۲۰۰۸ سرعت گرفت .

این سرمایه گذاران که شامل صندوق های بازنشستگی متعدد کانادایی نیز می شدند به خریداری اراضی کشاورزی در سطح جهانی مبادرت نمودند. در خصوص کانادا، آنان که در مقایسه با اکثریت کشاورزان به اصطلاح "جیبی فراخ تر" داشتند برای پیدا کردن زمین تقلای چندانی نکردند؛ علیرغم سیاست بعضی حوزه های قضایی در برخی استان های کانادا که مالکیت خارجی را بر اراضی کشاورزی محدود ساخته اند. وی توضیح می دهد این روش، یکپارچه سازی را تشویق می کند. در حالی که کشاورزان کوچک مقیاس تر برای مصرف محلی و منطقه ای تولید می کردند؛ اغلب به دلیل قیمت های بالای اراضی کشاورزی و رقابت بازارهای جهانی باید برای تامین نیازهای اولیه خود بکوشند.

مالینیکس "Mullinix" توضیح می دهد که این

الگویی جهانی است که شامل استان بریتیش کلمبیا در کانادا نیز می گردد.

این استان دارای مزارع کوچک و متنوعی است که به بازارهای محلی خدمت می کنند، بسیاری از آن ها برای تهیه زمین های کشاورزی تلاش می کنند. قیمت زمین های کشاورزی در استان نیز ناشی از فعالیت های زمین خواری در مورد املاک و مستغلات، و نه فقط تجارت های کشاورزی و سرمایه گذاری های موسسات مالی است. بسیاری از مزارع و باغ های بزرگ مقیاس، کانادا و تا حدودی بازارهای بین المللی را تغذیه می کنند. با این وجود کویک می گوید کانادایی ها بیش از آن چه که فکر می کردند نفوذ دارند. صندوق های بازنشستگی کانادا از جمله چند سرمایه گذار بسیار بزرگ اراضی کشاورزی اند و فشار را از جانب کسانی که صندوق ها پول آنان را مدیریت می کنند تثبیت می نمایند و می توانند به تحول در فعالیت این اراضی کمک کنند. او می گوید :

"ما علاقه ای نداریم که بدانیم چه بر سر پولمان می آید. اگر از این پول برای گسترش کشاورزی صنعتی استفاده شود، جوامع محلی از زمین های خود بیرون رانده می شوند و آینده کره زمین نابود می گردد. این واقعا راه خوبی برای سرمایه گذاری نیست."

وی ادامه می دهد:

"اما این یک زمینه جدید برای صندوق های بازنشستگی است؛ با این حال اکنون تحت فشار قرار دادن آن ها و آگاه کردن آن ها از مخاطرات ... می تواند به نوعی آن ها را مجبور کند تا از قدم گذاشتن در آن حوزه سرمایه گذاری خودداری کنند ."

منبع:

News, Food Insider November 26th 2020